РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

1 октомври 2009 година*

По дело C-141/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 3 април 2008 г.,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, установено във Foshan (Китай), за което се явяват адв. J. F. Bellis, avocat, и г-н G. Vallera, barrister,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явява г-н J. P. Hix, в качеството на представител, подпомаган от г-н E. McGovern, barrister, упълномощен от г-н B. O'Connor, solicitor,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: френски.

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н H. van Vliet, г-н T. Scharf и г-жа K. Talabér-Ritz, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, установено в Rochdale (Обединеното кралство),

Pirola SpA, установено в Mapello (Италия),

Colombo New Scal SpA, установено в Rovagnate (Италия),

за които са явяват адв. G. Berrisch и адв. G. Wolf, Rechtsanwälte,

Италианска република, за която се явява г-н R. Adam, в качеството на представител, подпомаган от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н M. Ilešič (докладчик), г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-жа R. Şereş, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 март 2009 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 май 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 29 януари 2008 г. по дело Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет (Т-206/07, Сборник, стр. II-1, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля подадената от жалбоподателя жалба за отмяна на Регламент (ЕО) № 452/2007 на Съвета от 23 април 2007 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на дъски за гладене с произход от Китайската народна република и Украйна (ОВ L 109,

стр. 12, наричан по-нататък „спорният регламент“) в частта, в която с него се налага антидъмпингово мито върху вноса на дъски за гладене, произведени от жалбоподателя.

Правна уредба

2 За да се определи дали е налице дъмпинг, член 2, параграфи 1—6 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), изменен с Регламент (ЕО) № 2117/2005 на Съвета от 21 декември 2005 година (ОВ L 340, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 15, наричан по-нататък „основен регламент“), предвижда общи правила относно метода за определяне на сумата, наричана „нормална стойност“.

3 Член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент съдържа особено правило за определянето на нормалната стойност за вноса от страни без пазарна икономика.

4 Според член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент обаче посочените в параграфи 1—6 от същия член общи правила се прилагат за някои страни, сред които е Китайската народна република, ако въз основа на възражения от един или повече производители, обект на разследването, се установи, че условията на пазарна икономика преобладават за този производител или тези производители.

5 Критериите и процедурите за определяне дали случаят е такъв са уточнени в член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент. Тази разпоредба предвижда:

„Възраженията по [параграф 7,] буква б) се представят в писмен вид и трябва да съдържат достатъчни доказателства, че производителят действа в условията на пазарна икономика, тоест ако:

— […]

— дружествата имат ясен основен комплект счетоводна документация, която се подлага на независим одит в съответствие с международните счетоводни стандарти и се прилага във всички случаи;

[…].

Определянето дали производителят отговаря на гореспоменатите критерии се извършва в рамките на три месеца от началото на разследването, след конкретни консултации с консултативния комитет и след като на индустрията на Общността бъде дадена възможност да изрази мнението си. Това определение остава в сила по време на цялото разследване.“

6 Член 20 (озаглавен „Разгласяване“) от основния регламент предвижда в параграф 2, че страните имат право да поискат окончателно разгласяване на фактите

и съображенията, на основата на които съществува намерение за препоръка за налагането на окончателни мерки. Параграфи 4 и 5 от този член гласят:

„4. Окончателното разгласяване се прави в писмена форма. То се прави […] във възможно най-кратък срок и обикновено не по-късно от един месец преди вземане на окончателно решение или преди внасяне от страна на Комисията на предложение за окончателни действия в съответствие с член 9. […] Разгласяването не пре[д]определя решенията, които може да бъдат взети от Комисията или Съвета впоследствие, но ако такива решения се основават на други факти и съображения, същите следва да се разгласят във възможно най-кратък срок.

5. Забележки, направени след окончателното разгласяване, се вземат предвид, само когато се получат в рамките на срок, определен от Комисията за всеки конкретен случай, като този срок е най-малко 10 дни, при надлежно отчитане на спешността на случая."

Обстоятелства, предхождащи спора

7 Жалбоподателят е дружество, установено във Foshan (Китай), което произвежда и изнася дъски за гладене, по-специално с местоназначение Европейския съюз.

8 В резултат на жалба, подадена от дружествата Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA и Colombo New Scal SpA (наричани по-нататък „встъпилите дружества"), на 4 февруари 2006 г. Комисията публикува известие за започване на антидъмпингова процедура във връзка с внос на дъски за гладене с произход от Китайската народна република и Украйна (ОВ C 29, стр. 2).

9 На 23 февруари 2006 г. на основание член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент жалбоподателят подава заявление да му се признае статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика. През юни 2006 г. Комисията извършва проверки в седалището на жалбоподателя и на свързано с него дружество във връзка с въпроса дали жалбоподателят може да се ползва с посочения статут и относно определянето на нормалната стойност на разглежданите продукти на китайския пазар.

10 С писмо от 11 август 2006 г. Комисията информира жалбоподателя, че според нея той не отговаря на критериите, посочени в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент, и поради това не може да се ползва със статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика. Всъщност според Комисията счетоводните документи на жалбоподателя, както и одитните доклади не съответстват на изискванията на международните счетоводни стандарти (International Accounting Standards, наричани по-нататък „МСС“). С писмо от 15 септември 2006 г. Комисията отговаря на формулираното от жалбоподателя становище и го информира за решението си да не му предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

11 На 30 октомври 2006 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 1620/2006 за налагане на временно антидъмпингово мито за внос на дъски за гладене с произход от Китайската народна република и Украйна (ОВ L 300, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 110, наричан по-нататък „временен регламент“). С този регламент се потвърждава отхвърлянето на заявлението на жалбоподателя за признаване на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, и се налага временно мито от 18,1 % върху вноса на произведените от него дъски за гладене.

12 На 1 декември 2006 г. и 18 януари 2007 г. жалбоподателят представя писмени становища по временния регламент, включително по определянето на статута на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика. На 19 януари 2007 г. жалбоподателят излага и устно становище по време на изслушване в седалището на Комисията. Впоследствие той ѝ изпраща официална статистика относно месечния китайски внос на продукти от стомана през годините 2004 и 2005.

13 С писмо от 20 февруари 2007 г. Комисията изпраща на жалбоподателя документ, съдържащ обща окончателна информация, както и документ, съдържащ специална окончателна информация (наричани по-нататък общо „документи от 20 февруари 2007 г., съдържащи окончателна информация“). В първия документ Комисията съобщава за намерението си да предостави на жалбоподателя статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, и в резултат да намали окончателния му дъмпингов марж на 0 %, предвид факта, че в светлината на новите данни и обяснения искането му е допустимо и обосновано.

14 Комисията всъщност приема, от една страна, че констатираните на етапа на временните мерки недостатъци в счетоводната практика на предприятието нямат особено отражение върху пренесените в счетоводните сметки финансови резултати, и от друга страна, че обстоятелството, че счетоводните сметки са непълни, на първо място, не създава проблем относно сведенията, свързани с продажбите при износ, доколкото Комисията вече е приела тези данни, когато е имала възможност да установи тяхната достоверност, и на второ място, посоченото обстоятелство не е определящо за вътрешните продажби, тъй като същите данни не са достатъчно значими, за да притежават представителност. Комисията също така посочва, че при тези условия нормалната стойност трябва да бъде определена въз основа на производствените разходи и че разходите за стомана са съществен елемент от тях. В това отношение Комисията приема, че официалните китайски статистически данни относно вноса на стомана, представени в хода на административната процедура, са потвърдили достоверността на счетоводните данни на предприятието във връзка с разходите за стомана и са позволили също изчисляването на нормалната стойност въз основа на образуваната в Китай стойност.

15 С писмо от 2 март 2007 г. встъпилите дружества, по жалбата на които е образувана антидъмпинговата процедура, изпращат становищата си във връзка с документа от 20 февруари 2007 г., съдържащ обща окончателна информация. Те твърдят, от една страна, че жалбоподателят не отговаря на посочения в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент критерий, и от друга страна, че с последното изречение на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент не се допуска в хода на процедурата институциите да променят определения статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

16 На 6 март 2007 г. консултативният комитет по член 15 от основния регламент (наричан по-нататък „консултативен комитет“) разглежда работния документ,

изпратен му от Комисията на 20 февруари 2007 г. Мнозина членове на консултативния комитет оспорват предоставянето на жалбоподателя на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

17 С факс от 23 март 2007 г. Комисията изпраща на жалбоподателя ревизиран документ, съдържащ обща окончателна информация, както и ревизиран документ, съдържащ специална информация (наричани по-нататък общо „ревизирани документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация“), от които следва, че Комисията е преразгледала своите съображения от 20 февруари 2007 г. относно предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика. Всъщност тя приема по-конкретно, че практиката на жалбоподателя, която се състои в компенсиране на приходите и на разходите и в регистриране на сделките за покупко-продажба в счетоводните книги по обобщен начин, което е в противоречие с принципа на текущото начисляване, представлява нарушение на МСС, несъвместимо с посочените в член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент изисквания.

18 Същия ден Комисията изпраща също така окончателно ревизиран работен документ за консултиране от членовете на консултативния комитет. Този документ е одобрен от последния на 27 март 2007 г. след писмена процедура.

19 На 29 март 2007 г. Комисията изпраща до Съвета предложение за окончателни мерки въз основа на ревизирания документ от 23 март 2007 г., съдържащ обща окончателна информация.

20 Предоставеният на жалбоподателя срок за представяне на становище по ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, е определен на 29 март 2007 г. Този срок е удължаван от Комисията по искане на жалбоподателя до 2 април 2007 г.

21 На 2 април 2007 г. жалбоподателят представя своето становище по посочените документи. В този контекст той оспорва извода на Комисията, съгласно който той не отговаря на необходимите изисквания за предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, и я моли да не приема тезата на встъпилите дружества, според която с последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент се забранява на Комисията да измени първоначалното си решение да не предоставя такъв статут.

22 С писмо от 4 април 2007 г. Комисията отговаря, като потвърждава своите изводи, що се отнася до неизпълнението на необходимите условия за предоставяне на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика. Освен това тя изтъква, че съдебната практика относно оценяването на заявленията за признаване на посочения статут не позволява да се извършва повторна преценка на предходните обстоятелства.

23 С писмо от 5 април 2007 г. жалбоподателят моли Комисията да предложи на Съвета окончателни мерки въз основа на документа от 20 февруари 2007 г., съдържащ обща окончателна информация, тъй като според жалбоподателя изводът във връзка със статута на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, е основан на грешка при прилагане на правото.

24 На 23 април 2007 г. Съветът приема спорния регламент. С него се налага окончателно антидъмпингово мито от 18,1 % върху вноса на произведени от жалбоподателя дъски за гладене.

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

25 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 12 юни 2007 г., жалбоподателят иска отмяна на спорния регламент в частта му, в която се налага антидъмпингово мито върху вноса на дъски за гладене, негово производство.

Същия ден жалбоподателят подава искане делото да бъде разгледано по реда на бързото производство, като искането му е уважено. В хода на производството пред Първоинстанционния съд в подкрепа на исканията на Съвета встъпват Комисията, встъпилите дружества и Италианската република.

26 С обжалваното решение Първоинстанционният съд отхвърля жалбата на жалбоподателя, който изтъква две правни основания, изведени съответно от грешка при прилагане на правото, и по-специално на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, и от нарушение на правото на защита и на член 20, параграф 5 от същия регламент.

27 В подкрепа на първото правно основание жалбоподателят изтъква, че единственото обяснение, което Комисията посочва, за да обоснове внезапната промяна в позицията си по отношение на предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, се съдържа в писмото от 4 април 2007 г., в което Комисията заявила, че съдебната практика относно разглеждането на заявленията за признаване на такъв статут не позволява да се извършва повторна преценка на предходните обстоятелства. Съгласно тълкуването му в Решение на Първоинстанционния съд от 14 ноември 2006 г. по дело Nanjing Metalink/Съвет (T-138/02, Recueil, стр. II-4347), член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент обаче изобщо не изключвал възможността при условия, подобни на настоящите, Комисията да промени първоначалната си позиция. Възприетото от Комисията тълкуване, особено на последното изречение от тази разпоредба, освен това противоречало на принципа на добра администрация. Предложението за окончателни мерки се основавало следователно на нарушение на посочената разпоредба, което опорочавало и спорния регламент.

28 При преценката на първото правно основание Първоинстанционният съд проверява в точки 42—50 от обжалваното решение дали Комисията е преразгледала предложението си в документите от 20 февруари 2007 г., съдържащи окончателна информация, по съображението че ѝ е забранено да извършва повторна преценка на предходните обстоятелства. Във връзка с това той най-напред установява, че в спорния регламент, по-специално в съображения 12—14 от него, отказът да се промени определеният с временния регламент статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, е мотивиран не с установената в член 2, параграф 7, буква в), последно изречение от основния

регламент пречка да бъде извършена нова преценка на предходните обстоятелства, а с несъответствието на счетоводството на жалбоподателя с МСС и с липсата на нови данни, които могат за засегнат тази оценка.

29 По-нататък Първоинстанционният съд отбелязва, че от ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, също не следва, че отказът на Комисията да предложи предоставянето на жалбоподателя на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, е мотивиран със забраната за извършване на нова преценка на предходните обстоятелства.

30 Най-накрая Първоинстанционният съд установява, че единственият документ, в който Комисията посочва, че съдебната практика относно определянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, не позволява да се извършва нова преценка на предходните обстоятелства, е писмото на Комисията от 4 април 2007 г. В точка 49 от обжалваното решение обаче той приема, че от писмото е видно, че становището на Комисията, свързано с невъзможността за извършване на нова преценка на предходните обстоятелства, има второстепенен характер, след като институцията основава своя отказ да предложи предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, с преценката на въпроса дали жалбоподателят отговаря на приложимите материални критерии.

31 Първоинстанционният съд заключава в точка 50 от обжалваното решение, че фактите не доказват твърдението на жалбоподателя, според което Комисията в конкретния случай се основала на забраната за извършване на нова преценка на предходните обстоятелства. Той приема, че поради тази причина първото правно основание не може да бъде прието и че следователно обсъждането на тълкуването на последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент и на Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе, е лишено от релевантност.

32 Първоинстанционният съд добавя в точка 54 от обжалваното решение, че обстоятелството, че в мотивите на спорния регламент не се обяснява с какво изводите в документа от 20 февруари 2007 г., съдържащ окончателна обща информация, са необосновани, и фактът, че Комисията не представя обяснение в това отношение, ако предположим, че този факт е установен, сами по себе си не са от естество да доведат до незаконосъобразност на спорния регламент.

33 Колкото до второто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита и на член 20, параграф 5 от основния регламент, то е отхвърлено в точки 63—76 от обжалваното решение. Жалбоподателят изтъква, че такова нарушение следвало от обстоятелството, че Комисията е изпратила на Съвета предложението с окончателните мерки въз основа на ревизирания документ от 23 март 2007 г., съдържащ окончателна обща информация, едва шест дни след изпращането му на жалбоподателя, без да изчака изтичането на предписания в член 20, параграф 5 от основния регламент десетдневен срок, и четири дни преди предоставената от Комисията на жалбоподателя дата за подаване на становището му.

34 Първоинстанционният съд най-напред решава в точки 63—70 от обжалваното решение, че по този начин Комисията действително е нарушила член 20, параграф 5 от основния регламент. По-специално той приема, че изпращането на предложението на Комисията до Съвета не би могло да се осъществи преди изтичането на предвидения с тази разпоредба десетдневен срок. Според Първоинстанционния съд това тълкуване се налага предвид текста на член 20, параграф 4 от основния регламент и от необходимостта за съгласувано тълкуване на параграфи 4 и 5 от този член, както и за да се гарантира, че евентуалните становища на заинтересованите страни са действително взети предвид от Комисията. В този смисъл той отбелязва, че самият факт, че Съветът вече е бил сезиран с предложение за окончателни мерки, сам по себе си може да повлияе върху последиците, които биха могли да произтекат от тези становища.

35 В този контекст Първоинстанционният съд освен това установява, че Комисията е била длъжна да информира съответните страни за новата позиция, която тя заема, както е изложена в ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация. В това отношение Първоинстанционният съд посочва, че тъй като се прави изрично позоваване на „различни факти и съображения“, член 20, параграф 4 от основния регламент не утвърждава защитаваната от Комисията теза, според която само изменение в преценката на фактическите обстоятелства, които са останали непроменени, не налага то да бъде съобщено на заинтересованите страни.

36 Първоинстанционният съд все пак заключава в точки 71—76 от обжалваното решение, че нарушението на член 20, параграф 5 от основния регламент не е от естество да засегне съдържанието на спорния регламент и следователно правото на защита на жалбоподателя и поради това не би могло да доведе до

незаконосъобразност и до отмяна на този регламент. В този смисъл той напомня, че посоченото нарушение би могло да доведе до отмяна на спорния регламент само доколкото съществува възможност поради тази нередовност административната процедура да доведе до различен резултат, който конкретно засяга правото на защита на жалбоподателя.

37 В това отношение Първоинстанционният съд установява, че що се отнася до въпроса за определянето на статута на предприятие, действащо в условията на пазарна икономика, от преписката не е видно, че ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, излагат нови фактически обстоятелства, които все още не са били доведени до знанието на жалбоподателя. Той отбелязва, че в тези документи Комисията само информира жалбоподателя за своето намерение да преразгледа предишната си позиция и така да запази първоначално приетото на 15 септември 2006 г. решение, приведено в действие с временния регламент. Жалбоподателят обаче вече имал възможност в предходната фаза на административната процедура да вземе отношение по позицията, представена отново в посочените документи.

38 Относно представеното от жалбоподателя становище в писмото от 2 април 2007 г., свързано с прилагането на последното изречение на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент и на Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе, Първоинстанционният съд приема в точка 75 от обжалваното решение, че същото във всеки случай не е от естество да влияе върху съдържанието на спорния регламент, доколкото както е установено в рамките на първото правно основание, отказът да се предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, се основава на прилагането на материалните критерии.

По жалбата

39 Жалбоподателят моли Съда да отмени обжалваното решение и да уважи неговите искания, предявени пред Първоинстанционния съд, а именно да отмени спорния регламент в частта му, която се прилага към жалбоподателя.

40 Съветът, встъпилите дружества и Италианската република молят жалбата да бъде отхвърлена. Комисията моли Съда да обяви жалбата за недопустима или да я отхвърли.

41 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят посочва две правни основания, изведени съответно от погрешна преценка за значението на обсъждането във връзка с тълкуването на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, която е резултат от явно изопачаване на съдържанието на документите от преписката, както и от погрешния извод относно последиците от нарушението на член 20, параграф 5 от този регламент.

По първото правно основание

Доводи на страните

42 С първото правно основание жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд не е отговорил на първото основание за отмяна, като го отхвърлил въз основа на констатация, която явно противоречи на документите от преписката, а именно че обсъждането във връзка с тълкуването на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент и на точка 44 от Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе, е ирелевантно за целите на настоящото дело.

43 Първата част от това правно основание е изведена от грешка на Първоинстанционния съд при прилагане на правото, доколкото фактическата неточност на посочената констатация следвала от документите от преписката, и по-специално от писмените становища на Съвета и Италианската република.

44 Така самият Съвет признавал, че Комисията се върнала към първоначалното си решение именно защото смятала, че не са налице необходимите за промяната му условия, изложени в Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе. Италианската република също потвърждавала, че въпросът за тълкуването на последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент в светлината на Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе, действително е имал определящо значение за решението на Комисията да предложи окончателни мерки въз основа на първоначалната си позиция. При тези условия и при липсата на нови фактически обстоятелства в ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация — липса, която е посочена от самия Първоинстанционен съд в точка 72 от обжалваното решение — констатацията на Първоинстанционния съд, че посоченият въпрос имал единствено „второстепенен“ характер, била явно погрешна.

45 Във втората част на това правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно е отказал да се произнесе по посочения въпрос.

46 Съветът смята, че поради селективния си характер първото правно основание на жалбата не може да постави под съмнение направената от Първоинстанционния съд преценка на фактите. С изложените във връзка с това възражения жалбоподателят не отчитал всички доказателства по делото, и по-специално не споменавал трите текста, на които се позовава Първоинстанционният съд. Представената от Съвета писмена защита в производството пред Първоинстанционния съд не съдържала освен това никакво доказателство. Съветът оспорва и твърдението, че в случая е имало голямо значение тълкуването на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, тъй като всяко тълкуване щяло да доведе до същия резултат. Във всеки случай независимо дали тълкуването е имало голямо значение или не, от това не можело да се направи извод, че Комисията е приела довода, според който е длъжна да не променя първоначалното си решение.

47 Комисията поставя въпроса за доказателствената стойност на становищата на Съвета и Италианската република в този контекст, тъй като те са трети лица и по тази причина не следва да преценяват съображенията, поради които Комисията

се е върнала към първоначалната си позиция. Във всеки случай тези становища не доказвали, че Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата. Всъщност с решението да се върне към първоначалната си позиция Комисията взела предвид новите доказателства, представени от жалбоподателя, но в светлината на всички становища, взети заедно, заключила, че въпреки тези доказателства не може да се предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, предвид съществените нередности в счетоводството на жалбоподателя. В този смисъл предложението за окончателни мерки се основавало не на забрана за промяна на първоначалния отказ да се предостави такъв статут, а на извода, че жалбоподателят не отговаря на приложимите материални критерии. Комисията изтъква, че щяла да промени първоначалното си решение, ако е била убедена, че представените от жалбоподателя нови доказателства обосновават предоставянето на посочения статут.

48 Италианската република поддържа, че Първоинстанционният съд правилно е приел, че няма нови факти или доказателства от естество да обосноват промяна в първоначалното решение на Комисията по повод предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика. Следователно Комисията основала убеждението си в необходимостта да потвърди първоначалното решение не само на забраната за промяна в позицията, но и на решаващия факт, че констатираните сериозни нередности не може да се пренебрегнат поради наличието на нови доказателства. В писмото на Комисията от 4 април 2007 г. обстойно се излагали многобройните причини, поради които тази институция потвърждава първоначалното си решение. Фактът, че в конкретния случай не са налице условията, които позволяват на Комисията по изключение да промени позицията си по предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, бил само една от тези причини.

49 Встъпилите дружества изтъкват, че първото правно основание е явно неоснователно, доколкото жалбоподателят не е доказал, че Първоинстанционният съд е изопачил представените му доказателства. Жалбоподателят по-специално не успял да обори задълбочената преценка на Първоинстанционния съд относно релевантните документи, което било достатъчно, за да се отхвърли първото правно основание. Освен това нито писмените становища на Съвета и Италианската република, представени на Първоинстанционния съд, нито точка 72 от обжалваното решение, на която се позовава жалбоподателят, не подкрепяли изводите, които според него следвало да се направят на тази основа. При условията на евентуалност встъпилите дружества поддържат, че изложеното от жалбоподателя тълкуване на Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе, е погрешно.

Съображения на Съда

50 Първото изложено от жалбоподателя правно основание, с което той изтъква, че Първоинстанционният съд погрешно е преценил, че не трябва да разгледа въпроса за тълкуването на последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент, се основава на твърдението, че Първоинстанционният съд е изопачил съдържанието на документите от преписката, за да стигне до извода, че в конкретния случай Комисията не се е основала на забраната за нова преценка на предходни обстоятелства и че следователно обсъждането на този въпрос е лишено от релевантност.

51 Следва да се установи, че в това отношение Първоинстанционният съд се позовава на съображения 12—14 от спорния регламент, на ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, и на писмото на Комисията от 4 април 2007 г.

52 Що се отнася до спорния регламент, както и до ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, Първоинстанционният съд посочва в точки 43—45 от обжалваното решение, че от тях не следва, че отказът на Комисията да предложи предоставянето на жалбоподателя на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, е мотивиран със забраната за извършване на нова преценка на предходните обстоятелства. В този контекст Първоинстанционният съд по-специално отбелязва, че тези документи обосновават отказа от предоставяне на посочения статут с несъответствието на счетоводните практики на жалбоподателя с МСС и следователно се основат на материален критерий. Тези констатации не са оспорени от жалбоподателя.

53 Що се отнася до писмото на Комисията от 4 април 2007 г., Първоинстанционният съд установява в точки 46 и 47 от обжалваното решение, че в него тя действително се позовава на практиката на Първоинстанционния съд, която забранява нова преценка на предходните обстоятелства. В точка 48 от посоченото решение обаче Първоинстанционният съд също така напомня, че в писмото Комисията основава своя отказ да признае статута на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, с обстоятелството, че счетоводството на жалбоподателя не отговаря на правилата на МСС, от една

страна, и че информацията относно цената на стоманата не позволява нова преценка на констатираните пропуски в счетоводството, от друга.

54 Жалбоподателят не оспорва тези констатации, но не е съгласен с изводите, които Първоинстанционният съд прави въз основа на тези констатации в точка 49 от обжалваното решение и според които от цялото съдържание на посоченото писмо е видно, че становището на Комисията, свързано с невъзможността за извършване на повторна преценка на предходните обстоятелства, има второстепенен характер, след като институцията основава своя отказ да предложи предоставянето на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, с преценката на въпроса дали жалбоподателят отговаря на приложимите материални критерии.

55 Така жалбоподателят иска от Съда да замени направената от Първоинстанционния съд преценка на фактите със своя преценка.

56 От постоянната съдебна практика на Съда обаче следва, че единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са му били представени, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. Решение на Съда от 11 февруари 1999 г. по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, C-390/95 P, Recueil, стр. I-769, точка 29, Решение на Съда от 15 юни 2000 г. по дело Dorsch Consult/Съвет и Комисия, C-237/98 P, Recueil, стр. I-4549, точка 35, както и Решение на Съда от 23 април 2009 г. по дело AEPI/Комисия, C-425/07 P, Сборник, стр. I-3205, точка 44).

57 Доколкото жалбоподателят твърди, че писмото на Комисията от 4 април 2007 г. било изопачено, следва да се посочи, че Първоинстанционният съд не може да се упрекне в изопачаване на съдържанието му. Всъщност, както подчертава

генералният адвокат в точки 77 и 78 от заключението си, макар че е възможно посоченото писмо да се тълкува в предложения от жалбоподателя смисъл, необходимо е все пак да се установи, че това тълкуване не е единственият извод, който може да се направи от текста му.

58 От друга страна, Съдът не може да приеме защитаваната от жалбоподателя теза, според която единственото възможно обяснение за промяната в позицията на Комисията е, че тази институция се е съгласила с доводите на встъпилите дружества и някои държави членки, представени в Антидъмпинговия комитет, които изтъкват, че последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент не позволява на Комисията да измени първоначалното си решение да не предоставя на жалбоподателя статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

59 Както установява Първоинстанционният съд в точка 14 от обжалваното решение, встъпилите дружества основават представените си с писмо от 2 март 2007 г. становища по документа от 20 февруари 2007 г., съдържащ обща окончателна информация, най-вече на довода, че жалбоподателят не отговарял на посочения в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент материален критерий.

60 Всъщност от посоченото писмо следва, че встъпилите дружества по-специално са изложили довода, че този критерий трябва да се тълкува стриктно и че преценката му не зависи от това дали пропуските в счетоводството на жалбоподателя, които не били оспорени от него и които представлявали в много отношения нарушение на правилата на МСС, действително са се отразили върху резултата от счетоводните сметки. Освен това те посочват, че обясненията на жалбоподателя във връзка с това са неточни и че Комисията не е дала обяснение за причината, поради която ги приема. Най-накрая те поддържат, че доказателството за цените на вносната стомана в Китай е ирелевантно за въпроса дали счетоводството на жалбоподателя съответства на правилата на МСС и че той във всеки случай използва основно и изключително местна стомана.

61 Комисията обяснява в представеното пред Първоинстанционния съд писмено становище при встъпване, че е продължила да обмисля решението си в резултат на становищата на встъпилите дружества и на изразените от някои държави членки съмнения относно идеята за предоставяне на жалбоподателя на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, въз основа на предоставените от него цифрови данни за цените на внасяната в Китай стомана. В светлината на тези реакции стигнала до заключението, че предвид констатираните нередности в счетоводството на жалбоподателя не може въз основа на тези цифрови данни посоченият в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент критерий да се смята за изпълнен и че следователно е задължително на жалбоподателя да бъде отказан посоченият статут. В този контекст Комисията подчертава също, че не се смята по никакъв начин длъжна да предлага на Съвета мерки, за които знае, че са погрешни, и че според нея Решение по дело Nanjing Metalink/Съвет, посочено по-горе, не може да се разглежда като налагащо такова ограничение.

62 При тези условия Първоинстанционният съд може въз основа на документите от преписката да направи извода, че противно на твърдяното от жалбоподателя, промяната в позицията на Комисията между документите от 20 февруари 2007 г., съдържащи окончателна информация, от една страна, и ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, от друга, не е мотивирана със забраната за промяна на първоначалното решение да се откаже на жалбоподателя посоченият статут, а със съображения относно тълкуването на посочения в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент материален критерий.

63 От друга страна, тази констатация не се опровергава от довода на жалбоподателя, според който съдържанието на становищата на Съвета и Италианската република в първоинстанционното производство доказвало, че посочената промяна в позицията е мотивирана със забраната да се промени първоначалното решение. Всъщност, както посочва генералният адвокат в точки 79 и 80 от заключението си, дори да се предположи, че становищата могат да се квалифицират като „доказателства“, това не променя факта, че в други документи по делото, и по-специално в представеното от Комисията пред Първоинстанционния съд писмено становище при встъпване, е изложено противното на това, което според жалбоподателя следвало от посочените становища. Предвид факта, че становищата на Съвета и на Италианската република нямат абсолютна доказателствена сила и че Първоинстанционният съд трябва да направи обща

оценка на всички документи от преписката, последният не може да бъде упрекнат, че е изопачил съдържанието на тези документи, като е приел по същество обяснението, което самата Комисия дава относно промяната на позицията си, вместо обяснението, предложено от страните, които не участват в процеса на вземане на решение в Комисията.

64 Следователно Първоинстанционният съд не може да бъде упрекнат в изопачаване на съдържанието на документите от преписката, като е приел, че фактите не доказват твърдението на жалбоподателя, според което в конкретния случай Комисията се основала на забрана за нова преценка на предходните обстоятелства.

65 От гореизложеното следва, че първото правно основание на жалбата трябва да се отхвърли.

По второто правно основание

Доводи на страните

66 С второто правно основание жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд погрешно е направил извода, че установеното от него нарушение на правото на защита не може да доведе до отмяната на спорния регламент, тъй като във всеки случай не съществувала никаква възможност административното производство да доведе до различен резултат. Всъщност доколкото въпросът за тълкуването на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент имал не „второстепенен“, а фундаментален характер, посоченото нарушение лишило

жалбоподателя от възможността да докаже на Комисията, че нейното тълкуване е погрешно и че Комисията несъмнено има правото да предложи на Съвета окончателни мерки въз основа на изводите от документа от 20 февруари 2007 г., съдържащ обща окончателна информация. По този начин положението на жалбоподателя било конкретно засегнато, доколкото той бил лишен от възможността административното производство да доведе до напълно различен резултат.

67 Съветът, поддържан от Комисията, встъпилите дружества и Италианската република, одобрява извода на Първоинстанционния съд, че евентуалното нарушение на член 20, параграф 5 от основния регламент не би следвало да доведе до отмяната на спорния регламент, след като в конкретния случай правото на защита на жалбоподателя не било накърнено.

68 Според тези страни второто правно основание на жалбата се основава на неточни предпоставки, а именно че жалбоподателят можел да представи нови доводи, които можели да накарат Комисията да промени решението си, че решението на Комисията да се върне към първоначалната си позиция било мотивирано със забраната за изменение на тази позиция и че Първоинстанционният съд е констатирал нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Комисията стига до извода, че второто правно основание е недопустимо или безпредметно. Встъпилите дружества поддържат, че това правно основание е явно недопустимо или неоснователно, като впрочем посочват, че жалбоподателят не идентифицира частта от обжалваното решение, която оспорва, и не посочва ясно грешката в прилагането на правото, за която упреква Първоинстанционния съд.

69 Съветът, Комисията и при условията на евентуалност встъпилите дружества оспорват все пак даденото от Първоинстанционния съд тълкуване на член 20, параграфи 4 и 5 от основния регламент, според което този регламент във всички случаи налагал десетдневен срок за представяне на становища, когато Комисията основава решението си на факти и съображения, които се различават от споменатите в окончателната информация. Такова тълкуване не следвало по-специално от текста на член 20, параграф 4 от основния регламент, било несъразмерно и водело до значителни практически трудности за Комисията по отношение на изрично определените в този регламент срокове.

70 Комисията поддържа по-специално, че ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, представляват по същество „разгласяване“ по смисъла на член 20, параграф 4 от основния регламент, а не „окончателно разгласяване“ по смисъла на параграф 5 от посочения член, поради което наложеният с член 20 срок не е приложим.

71 Съветът от своя страна поддържа, че общото право на защита продължава да се прилага независимо от това как следва да се тълкува член 20, параграф 5 от основния регламент и че изискваният във връзка с това право срок зависи от обстоятелствата по делото. За да се гарантира спазването на правото на защита, невинаги бил необходим десетдневен срок, считано от момента, в който Комисията съобщи фактите и съображенията, които се различават от посочените в окончателната информация.

Съображения на Съда

72 Второто правно основание на жалбата е насочено срещу извода на Първоинстанционния съд в точка 76 от обжалваното решение, че нарушението от страна на Комисията на член 20, параграф 5 от основния регламент не е от естество да засегне съдържанието на спорния регламент и следователно правото на защита на жалбоподателя.

73 В началото следва да се установи, че противно на изтъкнатото по-специално от Съвета и Комисията, Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки в точка 70 от обжалваното решение, че Комисията действително е нарушила член 20, параграф 5 от основния регламент, като е изпратила до Съвета предложението си за окончателни мерки само шест дни след като е изпратила на жалбоподателя ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, и следователно преди изтичането на предвидения в тази разпоредба десетдневен срок.

74 Всъщност Първоинстанционният съд правилно посочва, че в конкретния случай Комисията е била длъжна да информира жалбоподателя за новата си позиция, изложена в ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, и че изпращайки тези документи, тя е трябвало да спази предвидения в член 20, параграф 5 от основния регламент срок.

75 Във връзка с това е необходимо най-напред да се установи, че противно на поддържаното от Комисията и Съвета, в конкретния случай не стои въпросът дали всяко незначително изменение на окончателната информация трябва да се квалифицира също като подлежаща на „окончателно разгласяване“ информация по смисъла на посочената разпоредба, което изисква спазването на предписания в нея срок.

76 В този контекст е достатъчно да се установи, че в конкретния случай не става въпрос за такова незначително изменение, а за фундаментална промяна в позицията между разгласяването на документите от 20 февруари 2007 г., съдържащи окончателна информация, и разгласяването на документите от 23 март същата година, която промяна има съществени последици за жалбоподателя, а именно предлагането на антидъмпингово мито от 18,1 % вместо 0 %, както се е предвиждало съгласно първата окончателна информация.

77 По-нататък Първоинстанционният съд правилно е приел, че доколкото се прилага член 20, параграф 5 от основния регламент, Комисията не може да изпраща окончателното си предложение на Съвета преди изтичането на предвидения в тази разпоредба срок.

78 Както подчертава Първоинстанционният съд, това тълкуване не само следва от систематичния контекст, в който се вписва посочената разпоредба, но е необходимо и за да се гарантира, че евентуалните становища на заинтересованите страни се вземат предвид действително и непредубедено. Всъщност самият факт, че Съветът вече е бил сезиран с предложение за окончателни мерки, сам по себе си може да повлияе върху последиците, които биха могли да произтекат от тези становища.

79 Накрая, евентуалните трудности на институциите при спазване на предписаните от основния регламент срокове не следва да водят до нарушаване на сроковете, които са предвидени от регламента с цел гарантиране на правото на защита на засегнатите предприятия. Тъкмо обратното, задължение на институциите, и по-специално на Комисията, е да държат сметка за ограниченията от наложените с посочения регламент срокове, като същевременно спазват правото на защита на тези предприятия.

80 От друга страна, следва да се отбележи, че в конкретния случай Комисията сама е наложила десетдневен срок на жалбоподателя, който и тя трябва да спазва, за да не наруши принципа на добра администрация.

81 Що се отнася до изложените от жалбоподателя доводи в полза на второто правно основание, следва най-напред да се установи, че Първоинстанционният съд правилно е приел в точка 71 от обжалваното решение, че неспазването на предвидения в член 20, параграф 5 от основния регламент десетдневен срок би могло да доведе до отмяна на спорния регламент само доколкото съществува възможност поради тази нередовност административната процедура да доведе до различен резултат, който конкретно засяга правото на защита на жалбоподателя (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 юли 1980 г. по дело Distillers Company/Комисия, 30/78, Recueil, стр. 2229, точка 26, Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, известно като „Tubemeuse“, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 48 и Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 31).

82 Доколкото жалбоподателят поддържа все пак, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на тази съдебна практика, следва да се разгледа дали последният може по съображенията в точки 72—75 от обжалваното решение да стигне до извода, че в конкретния случай правото на защита на жалбоподателя не е било засегнато.

83 От постоянната съдебна практика следва, че зачитането на правото на защита във всяка започнала срещу дадено лице процедура, която може да завърши с увреждащ акт, представлява основен принцип на общностното право, който

трябва да бъде гарантиран дори при липсата на каквато и да било правна уредба относно процедурата. Този принцип налага адресатите на решения, които засягат чувствително техните интереси, да бъдат в състояние да изложат надлежно своето становище (вж. по-специално Решение на Съда от 24 октомври 1996 г. по дело Комисия/Lisrestal и др., C-32/95 P, Recueil, стр. I-5373, точка 21, Решение на Съда от 21 септември 2000 г. по дело Mediocurso/Комисия, C-462/98 P, Recueil, стр. I-7183, точка 36 и Решение на Съда от 9 юни 2005 г. по дело Испания/Комисия, C-287/02, Recueil, стр. I-5093, точка 37).

84 Както следва от констатациите на Първоинстанционния съд, в писмото, с което жалбоподателят представя становището си във връзка с ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, той излага доводи както по въпроса дали отговаря на посочения в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент материален критерий, така и по въпроса дали предвид последното изречение от същия член 2, параграф 7, буква в) Комисията е правно обвързана с първоначалния си отказ да предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

85 От фактическа страна е установено, че макар писмото да е изпратено на Комисията в рамките на предписания в член 20, параграф 5 от основния регламент срок, последната поради неспазване на този срок е изпратила предложението за окончателни мерки на Съвета, преди да може да се запознае със съдържанието на писмото.

86 Що се отнася, на първо място, до изложените в посоченото писмо доводи относно посочения в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент материален критерий, Първоинстанционният съд приема в точки 72—74 от обжалваното решение, че тези доводи не са от естество да засегнат съдържанието на спорния регламент по три причини.

87 Най-напред, от преписката не следвало, че ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, излагат нови фактически обстоятелства, които все още не са били доведени до знанието на жалбоподателя. По-нататък, жалбоподателят имал възможност в предходната фаза на административната процедура да вземе отношение по позицията, представена отново в посочените документи. Най-накрая, от писмото от 2 април 2007 г. не следвало, че жалбоподателят е представил нови доводи в отговор на позицията на Комисията.

88 Необходимо е обаче да се установи, че сами по себе си тези причини не са достатъчни, за да се изключи възможността административната процедура да доведе до различен резултат, ако Комисията беше запозната с писмото от 2 април 2007 г., преди да изпрати предложението си за окончателни мерки.

89 Във връзка с това следва да се отбележи по-специално, че както е посочено в точка 61 от настоящото решение, самата Комисия обяснява в представеното си пред Първоинстанционния съд писмено становище при встъпване, че едва след становищата на встъпилите дружества и на някои държави членки е преразгледала решението си да предостави на жалбоподателя статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, предвиден в документите от 20 февруари 2007 г., съдържащи окончателна информация.

90 Следователно е безспорно, че Комисията е преразгледала решението си не поради съображенията, с които веднъж вече е обосновала първоначалния отказ за предоставяне на посочения статут, а в светлината на представените ѝ от встъпилите дружества и някои държави членки доводи. Безспорно е също, че тези доводи имат за цел по-специално да докажат, че не е трябвало въз основа на представените от жалбоподателя становища и документи да изменя първоначалния си отказ да предостави посочения статут.

91 При тези условия въз основа на съдържащите се в точки 72—74 от обжалваното решение съображения не може да се поддържа, че правото на защита на жалбоподателя не е било конкретно засегнато поради невъзможността му да изложи надлежно становището си по въпросите, повдигнати с посочените доводи, и по-специално по въпроса дали независимо от някои нередности в счетоводството на жалбоподателя може да му се предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, въз основа на цифровите данни за цените на внасяната в Китай стомана, които той е предоставил в хода на административната процедура.

92 Именно предвид развитието на тази процедура и факта, че Комисията вече два пъти е променяла позицията си поради представените ѝ от заинтересованите страни становища, не може да се изключи възможността тя да промени позицията си още веднъж в резултат на изложените от жалбоподателя доводи в писмото му от 2 април 2007 г. — доводи, които според направените в точка 74 от обжалваното решение констатации се отнасят до значимостта, която следва да се придаде на установените счетоводни нередности, както и до изводите, които следва да бъдат извлечени от информацията, свързана с цената на вносната стомана.

93 Във връзка с това следва да се подчертае, че зачитането на правото на защита е от съществено значение в процедури като тази в конкретния случай (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 юни 1991 г. по дело Al-Jubail Fertilizer/Съвет, C-49/88, Recueil, стр. I-3187, точки 15—17, а по аналогия — Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Technische Unie/Комисия, C-113/04 P, Recueil, стр. I-8831, точка 55).

94 От друга страна, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда не може да се изисква от жалбоподателя да доказва, че решението на Комисията е щяло да има различно съдържание; достатъчно е само да докаже, че такава хипотеза не е напълно изключена, след като жалбоподателят е щял да може да се защити по-добре, ако не е било допуснато това процесуално нарушение (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, посочено по-горе, точка 31 и цитираната съдебна практика).

95 Що се отнася, на второ място, до доводите, изложени от жалбоподателя в същото писмо от 2 април 2007 г., по въпроса дали предвид последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент Комисията е правно обвързана с първоначалния си отказ да предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, Първоинстанционният съд приема в точка 75 от обжалваното решение, че във всеки случай тези доводи не са от естество да повлияят върху съдържанието на спорния регламент, доколкото отказът от предоставяне на статута се основава на прилагането на материалния критерий.

96 От друга страна, фактът, че Комисията се основава на материалния критерий по член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент, за да откаже посочения статут в ревизираните документи от 23 март 2007 г., съдържащи окончателна информация, сам по себе си не е достатъчен, за да се изключи възможността доводите относно тълкуването на последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) — доводи, които жалбоподателят е имал възможност да изложи за първи път в посоченото писмо — да повлияят върху съдържанието на предложението за окончателни мерки.

97 Всъщност доколкото, както беше посочено в точка 92 от настоящото решение, не е изключено Комисията да измени позицията си още веднъж поради представеното от жалбоподателя в писмото му от 2 април 2007 г. становище относно материалния критерий, от особено значение е въпросът дали тази институция все още е можела да измени първоначалното си решение за отказ въпреки съдържанието на последното изречение на член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент.

98 В този смисъл дори да е била окончателно убедена, че жалбоподателят отговаря на материалния критерий, Комисията е щяла да може да предложи да му се предостави статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, единствено ако е била убедена, че противно на изтъкнатото от някои държави членки и встъпилите дружества, тя не е правно обвързана с първоначалния си отказ да предостави посочения статут.

99 От друга страна, противно на приетото от Първоинстанционния съд в точка 75 от обжалваното решение, релевантността на посочения въпрос изобщо не се засяга от направената в точки 48 и 49 от същото решение констатация, че становището на Комисията в писмото ѝ от 4 април 2007 г. относно твърдяната невъзможност за промяна на първоначалното ѝ решение да откаже на жалбоподателя предоставянето на статута на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, има единствено второстепенен характер.

100 Без съмнение, както Първоинстанционният съд с право заключава в точка 50 от обжалваното решение, посочената констатация позволява да се отхвърли първото правно основание от жалбата, което се основава на предпоставката, че Комисията се е върнала към първоначалното си решение да откаже посочения статут по съображението, че ѝ е забранено да променя това решение.

101 За разлика от това посочената констатация не е достатъчна, за да се докаже при разглеждането на второто правно основание, че правото на защита на жалбоподателя не е било засегнато от нарушението на член 20, параграф 5 от основния регламент.

102 Всъщност, както се посочва в точка 78 от настоящото решение, обстоятелството, че Комисията е сезирала Съвета с предложение за окончателни мерки, преди да получи становището на жалбоподателя в писмото му от 2 април 2007 г., може да повлияе върху последиците, които тя все още е можела да извлече от това становище. Ако се бе запознала с това становище, преди да направи предложението си за окончателни мерки, Комисията щеше да има по-широка свобода на действие при разглеждането им и щеше да може да стигне до други изводи, включително що се отнася до въпроса дали ѝ е позволено да промени първоначалното си решение да откаже на жалбоподателя предоставянето на статута на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

103 При тези условия е необходимо да се установи, че Първоинстанционният съд не може да се ограничи, както прави в точка 75 от обжалваното решение, с препращане към точки 48 и 49 от това решение, т.е. до съдържанието на

писмото на Комисията от 4 април 2007 г. Всъщност тъй като писмото е съставено едва след като Комисията е изпратила на Съвета предложението си за окончателни мерки и следователно след като е нарушила член 20, параграф 5 от основния регламент, Първоинстанционният съд е трябвало да провери дали съдържанието на това предложение и на това писмо е можело да бъде различно, ако тази разпоредба не беше нарушена.

104 От изложеното по-горе следва, че въз основа на точки 72—75 от обжалваното решение Първоинстанционният съд не е следвало да изключва възможността допуснатото от Комисията нарушение на член 20, параграф 5 от основния регламент да е било от естество да засегне съдържанието на спорния регламент, а следователно и правото на защита на жалбоподателя. След като Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, второто правно основание от жалбата трябва да се приеме.

105 По тази причина обжалваното решение трябва да се отмени в частта, в която Първоинстанционният съд е приел, че правото на защита на жалбоподателя не е било засегнато от нарушението на член 20, параграф 5 от основния регламент.

По жалбата пред Първоинстанционния съд

106 Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда в случай на отмяна на решението на Първоинстанционния съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Такъв е настоящият случай.

107 Както беше посочено в точка 81 от настоящото решение, неспазването на предвидения в член 20, параграф 5 от основния регламент десетдневен срок би могло да доведе до отмяна на спорния регламент само доколкото съществува възможност поради тази нередовност административната процедура да доведе до различен резултат, който конкретно засяга правото на защита на жалбоподателя.

108 Следователно е необходимо да се провери дали в случая такава възможност може да бъде изключена.

109 Такъв би бил случаят, дори ако Комисията е била убедена от писмото от 2 април 2007 г., че жалбоподателят отговаря на посочения в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея, второ тире от основния регламент материален критерий, по силата на последното изречение от член 2, параграф 7, буква в) е щяло да ѝ е забранено да промени първоначалното си решение за отказ от предоставяне на статута на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика.

110 Последните две изречения от член 2, параграф 7, буква в) от основния регламент гласят, че определянето дали производителят отговаря на установените в тази разпоредба материални критерии се извършва в рамките на три месеца от началото на разследването и че това определение остава в сила по време на цялото разследване.

111 В светлината на принципите на законност и добра администрация обаче тази разпоредба не може да бъде тълкувана в такъв смисъл, че да задължава Комисията да предложи на Съвета окончателни мерки, които биха възпроизвели — в ущърб на засегнатото предприятие — грешка, допусната в първоначалната преценка на посочените материални критерии.

112 В този смисъл когато в хода на разследването Комисията установи, че противно на първоначалната ѝ преценка дадено предприятие отговаря на установените в член 2, параграф 7, буква в), първа алинея от основния регламент критерии, нейно задължение е да извлече съответните последици, като осигури спазването на предвидените в основния регламент процесуални гаранции.

113 От това следва, че Комисията все още е можела да промени позицията си в резултат на писмото на жалбоподателя от 2 април 2007 г.

114 Следователно, доколкото не може да се изключи, че Комисията щеше да предложи на Съвета по-благоприятни за жалбоподателя окончателни мерки, ако се беше запознала със съдържанието на посоченото писмо, и доколкото в този случай Съветът би подкрепил това предложение, трябва да се установи, че правото на защита на жалбоподателя е било конкретно засегнато от неспазването на предвидения в член 20, параграф 5 от основния регламент десетдневен срок, в резултат на което неспазване Комисията не се е запознала своевременно със съдържанието на това писмо.

115 Следователно спорният регламент трябва да бъде отменен в частта, в която налага антидъмпингово мито върху вноса на произведени от жалбоподателя дъски за гладене.

По съдебните разноски

116 По смисъла на член 122 от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски.

117 По смисъла на член 69, параграф 2 от същия процедурен правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е направил искане за осъждането на Съвета и последният е загубил делото, Съветът трябва да бъде осъден да заплати разноските по двете съдебни производства.

118 Член 69, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник, също приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от този правилник, предвижда, че държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. В съответствие с тази разпоредба Италианската република и Комисията понасят направените от тях съдебни разноски. По силата на трета алинея от същия параграф Съдът може да вземе решение встъпила страна, която не е държава или институция, да понесе направените от нея съдебни разноски. В приложение на тази разпоредба следва да се постанови встъпилите дружества да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 29 януари 2008 г. по дело Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет (Т-206/07) в частта, в която Първоинстанционният съд приема, че правото на защита на Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd не е било засегнато от нарушението на член 20, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност.

2) Отменя Регламент (ЕО) № 452/2007 на Съвета от 23 април 2007 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на дъски за гладене с произход от Китайската народна република и Украйна в частта, в която налага антидъмпингово мито върху вноса на произведени от Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd дъски за гладене.

3) Съветът на Европейския съюз понася направените от него разноски по двете съдебни производства.

4) Комисията на Европейските общности, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA и Италианската република понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи